

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **R., s.r.o.**, so sídlom G. č. X., M., IČO: X., adresa na doručovanie J. X., K., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10261-53802/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k.7S/70/2011-200 zo dňa 9. novembra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k.7S/70/2011-200 zo dňa 9. novembra 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 9. novembra 2011, č. k. 7S/70/2011-200, postupom podľa § 250j ods.2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti hore označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/1701/11/Kov zo dňa 1.februára 2011,

ktorým *bola zamietnutá žiadosť o povolenie obnovy konania* ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20531/10/Kov zo dňa 7.októbra 2010, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrt'rok 2008 v sume 2254,69 €. O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že nakoľko žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, skutkovo dôvod obnovy konania podľa § 51 ods.1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení v tom čase platnom (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“) nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, sa otázkou či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., nemohol zaoberať. Dôkazy, ktoré žalobca pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20531/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010, boli vydané až po rozhodnutí daňového úradu, a preto sa nimi daňový úrad zaoberať ani nemohol, čím nebola splnená základná podmienka v zmysle ust. § 51 ods. 1 písm. d/ (zrejme mal na mysli písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb.), t.j. aby rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 7. októbra 2010 bolo vydané na základe týchto dôkazov.

Podľa názoru krajského súdu nebola splnená ani jedna podmienka pre naplnenie dôvodu obnovy konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb., ktorých kumulatívne splnenie je potrebné, a to :

- existencia nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo dodatočne po právoplatne ukončenom daňovom konaní,
- musí ísť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie,
- tieto skutočnosti a dôkazy sa navyše nemohli uplatniť v daňovom konaní bez zavinenia účastníka konania.

Dôkazy, ktoré žalobca uviedol v návrhu na obnovu konania, ktoré mali byť novými dôkazmi, podľa názoru krajského súdu nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového

konania vedeného Daňovým úradom Moldava nad Bodvou, nakoľko zistil, že skutočnosti vyplývajúce z obsahu potvrdení súdnych exekútorov JUDr. L. Á. a JUDr. V. K., boli známe daňovému subjektu už v čase výkonu daňovej kontroly, pretože žalobca v daňovom konaní tvrdil, že predmetné služby boli súdnym exekútorom poskytnuté dodávateľom T. S. P.B. K. (JUDr. P. B., PhD.) Uviedol, že nie je rozhodujúce, kedy bolo potvrdenie o skutočnostiach známych žalobcovi vyhotovené. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na to, že nové dôkazy musia mať takú kvalitu, že v prípade ich uplatnenia v pôvodnom konaní objektívne mohli zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. V prípade, ak by aj tieto potvrdenia súdnych exekútorov boli vydané pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07. októbra 2010, nemohli mať vplyv na jeho rozhodnutie, pretože tieto skutočnosti boli správcovi dane známe z tvrdení žalobcu. V súvislosti s nezavinenou nemožnosťou uplatnenia dôkazov v daňovom konaní, účastníkom konania ako poslednou podmienkou, krajský súd uviedol, že nič nebránilo žalobcovi zabezpečiť a predložiť potvrdenia súdnych exekútorov o skutočnostiach uvedených v týchto potvrdeniach ešte pred vydaním rozhodnutia zo dňa 7. októbra 2010. Napokon krajský súd mal za to, že ani zápisnice o miestnych zisťovaniach vykonaných daňovými úradmi u menovaných súdnych exekútorov, nebolo možné hodnotiť ako skutočnosti a dôkazy v zmysle ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb., pretože tie sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2008.

Záverom krajský súd skonštatoval, že žalobca svoje žalobné námietky vo vzťahu k predmetu konania podľa § 51 ods.1 písm. a/, b/ zák. č. 511/1992 Zb. nekonkretizoval, ale iba všeobecne tvrdil, že nepovolením obnovy konania bol ukrátený na svojich právach. Zdôraznil, že všetky žalobné námietky sa netýkajú uvedeného predmetu konania, ale týkajú sa daňového konania ukončeného vydaním rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 7. októbra 2010, ktorými sa súd nemohol v rámci predmetného konania zaoberať. Uviedol, že uplatnené žalobné dôvody musia byť vymedzené predmetom konania, t.j. žalobné dôvody sa musia týkať žalobou napadnutého rozhodnutia, pričom ak táto podmienka nie je splnená, súd sa žalobnými dôvodmi nezaoberá, pretože zákonnosť rozhodnutia možno skúmať len na základe žalobných námietok, ktorých obsahom je tvrdenie o nezákonnosti *napadnutého správneho rozhodnutia*. Preto sa súd žalobnými námietkami, ktorých obsahom sú tvrdenia žalobcu o nezákonnosti postupu Daňového úradu Moldava nad Bodvou v konaní ukončenom vydaním rozhodnutia zo 7. októbra 2010, nemohol zaoberať.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré doplnil písomným podaním doručeným súdu dňa 23. februára 2012 (doplnok odvolania), podaním doručeným súdu dňa 28. augusta 2012 (doplnok k odvolaniu č. 2) a podaním doručeným súdu dňa 22. novembra 2012 (doplnok k odvolaniu č. 3). Vo svojom odvolaní žalobca namietal, že súd mu nedoručil písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 13. septembra 2011, čo považoval za porušenie svojich práv a právom chránených záujmov v súdnom procese, ktoré môže mať vplyv na konečný výsledok rozhodnutia súdu. Ďalej je z obsahu odvolania žalobcu zrejmé, že sa nestotožnil so závermi krajského súdu prezentovanými v odôvodnení jeho rozhodnutia. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať otázkou, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., keďže žalobca dôvod na obnovu v návrhu na obnovu konania nevymedzil a nekonkretizoval dôkazy. Podľa jeho názoru dôkazy konkretizoval (všetky podania i oneskorené revokovali konkrétne dôkazy, ktoré však daňové orgány dodnes neakceptovali) a vyslovil presvedčenie, že všetky dôkazy, ktoré sú predkladané účastníkom konania, majú byť preskúmané podľa zákona v jednotlivých procesných etapách a z ničoho nevyplýva, že oneskorený dôkaz nie je dôkazom pre ďalšie konanie. Taktiež nesúhlasil so stanoviskom krajského súdu, že zápisnice z miestnych zisťovaní u súdnych exekútorov vykonaných daňovými úradmi, nebolo možné hodnotiť ako dôkazy, pretože sa týkali roku 2009 a nie I. štvrťroku 2008. Poukázal na to, že pasivitou žalovaného, keď Daňový úrad Moldava nad Bodvou v roku 2008 neurobil nič a až v roku 2009 dožiadal DÚ BA I, BA III. a DÚ Senica, čím bol ukrátený na svojich právach a chránených záujmoch, pretože tým, že mal možnosť nahliadať do spisov, mal aj právo vyjadrovať sa k skutočnostiam v dožiadaniach zistených, pričom tieto jeho práva boli nečinnosťou žalovaného a neexistenciou dôkazov (dožiadaní) ukrátené a mali podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného v daňovom konaní za I. štvrťrok 2008. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu ohľadne nesplnenia podmienok žalobných dôvodov na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože sa domnieval, že žaloba bola podaná ako komplex od prvopočiatku sporu dňom začatia daňovej kontroly až do súčasnosti, a preto mal byť aj materiál skúmaný ako celok vo všetkých vzájomných súvislostiach a nie len ako fragmenty. Záverom žalobca opätovne uviedol dôvody v ktorých vidí porušenie svojich práv, ktoré sú totožné s tými vznesenými v samotnej žalobe a zdôraznil, že krajský súd sa s nimi nevysporiadal.

Vzhľadom na to, že krajský súd pochybil, v konaní spôsobil vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, žalobca navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný správny orgán, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil. Skonštatoval, že odvolacie námietky sú obsahovo zhodné s tými, ktoré žalobca uviedol v žalobe a ktoré sa dotýkajú otázky posúdenia dôkazných prostriedkov, úplnosti dokazovania správcou dane a dôsledkov nepovolenia obnovy konania, uskutočneného právoplatným rozhodnutím správcu dane zo dňa 7. októbra 2010, ku ktorým sa žalovaný už vyjadril, a preto sa v tomto smere pridržiaval svojho vyjadrenia. V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok podľa písm. a/ ust. § 51 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. žalovaný uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že skutočnosti, ktoré boli obsahom potvrdení súdnych exekútorov boli žalobcovi známe už v čase vydania dodatočného platobného výmeru správcu dane o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2008 a žalobca mal možnosť tieto dôkazy uplatniť v priebehu daňového konania. Pokiaľ sa jedná o dôvod obnovy konania uvedený v písm. b/ citovaného zákona, žalobca podľa názoru žalovaného nepreukázal skutočnosti, ktoré by spochybnili pravdivosť dôkazov, ktoré boli podkladom pre vydanie dodatočného platobného výmeru správcu dane. Mal za to, že vyššie uvedené preukazuje, že neboli splnené podmienky pre obnovu konania.

V písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 23. februára 2012, označeným ako doplnok odvolania, žalobca okrem námietok smerujúcich k priebehu samotnej daňovej kontroly, zdôraznil, že dňa 15. februára 2012 oficiálne zistil a spoznal nové skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli najavo po právoplatnosti rozhodnutia, ale existovali už v čase daňového konania a ktoré žalobca vôbec nepoznal a nemohol ich bez vlastného zavinenia uplatniť. Preto ich predkladá v odvolacom konaní v súlade s ust. § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb. Jedná sa o nasledovné dôkazy : odpoveď Daňového úradu Košice II. č. 696/320/14630/10-Blá zo dňa 22. marca 2010 a odpoveď Daňového úradu Košice II. č. 696/320/24301/10-Blá zo dňa 14. mája 2010 ako odpoveď na dožiadanie Daňového úradu Moldava nad Bodvou. Uvedenými dôkazmi sa jednoznačne preukázalo dodanie poradenských služieb T. S. JUDr. B. pre R., s.r.o. a tieto žalobca považoval za podstatné pre

povolenie obnovy konania, nakoľko o nich doteraz nevedel a majú podstatný vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia žalovaného.

V písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 28. augusta 2012 označenom ako doplnok k odvolaniu č. 2, žalobca poukázal na odpoveď Daňového úradu Košice II na dožiadanie – doplnenie č. 696/320/24301/10/Blá zo 14. mája 2010 ku ktorému sa dostal na základe toho, že mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu 7S/71/2011, ktorého predmetom je obdobne ako v predmetnej veci vykonanie daňovej kontroly, avšak za II. štvrťrok 2008, pričom trval na tom, nech súd posúdi uvedené ako novú skutočnosť pri povolení obnovy konania, ktorú získal 9. augusta 2012 a o ktorej do toho času oficiálne nevedel.

V písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 22. novembra 2012, označenom ako doplnok č. 3 k odvolaniu, žalobca poukázal na rozhodnutia žalovaného :

- č. 1100303/1/565509-1213853/2012/5309 zo dňa 16. októbra 2012, ktorým zrušil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/29185/11/Kov zo dňa 29. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z DPH za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie,

- č. 1100303/1/535812-1213849/2012/5309 zo dňa 16. októbra 2012, ktorým zrušil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/29171/11/Kov zo dňa 29. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z DPH za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie,

- č. 1020503/1/533291-1000522/2012/4897 zo dňa 24. mája 2012, ktorým prerušil konanie o odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/29168/11/Kov zo dňa 29. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z DPH za zdaňovacie obdobie za II. štvrťrok 2009,

- č. 1020503/1/533291-1000518/2012/4897 zo dňa 24. mája 2012, ktorým prerušil konanie o odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/29160/11/Kov zo dňa 29. decembra 2011 ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z DPH za zdaňovacie obdobie za I. štvrťrok 2009,

umocnil svoje tvrdenie v odvolaní, ktoré je predmetom konania na odvolacom súde v merite veci, že boli porušené jeho základné práva a zákonnosť z dôvodu v predmetných zrušujúcich rozhodnutiach uvedených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., platnom v čase rozhodovania správneho orgánu (ďalej len zák. č. 511/1992 Zb.), v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ – c/ zák. č. 511/1992 Zb., konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10261-53802/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011, ktorým žalovaný ako druhostupňový správny orgán podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/1701/11/Kov zo dňa 1. februára 2011, ktorým v zmysle ust. § 52 ods. 1 a 5 zák. č. 511/1992 Zb. bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20531/10/Kov zo dňa 07. októbra 2010 o vyrubení dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrt'rok 2008.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Daňový úrad Moldava nad Bodvou vydal dňa 7. októbra 2010, č.711/230/20531/10/Kov dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za I. štvrt'rok 2008 v sume 2254,69 €. Žalobca podal voči nemu odvolanie, avšak po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania (Oznámenie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 18. novembra 2010). Rozhodnutie daňového úradu nadobudlo právoplatnosť dňa 11. novembra 2010 a vykonateľnosť dňa 27. novembra 2010.

Žalobca v písomnom podaní, ktorým doplnil svoje odvolanie žiadal, aby daňový úrad chápal odvolanie ako podnet na mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ust. § 51 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., nakoľko sa domnieval, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré majú podstatný vplyv na výrok vyššie citovaného rozhodnutia. Uvedené podanie, nakoľko nemalo náležitosti podľa ust. § 51 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb., bolo na základe výzvy daňového úradu doplnené. Žalobca v doplnenom podaní uviedol, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. a nemohli sa uplatniť v konaní bez zavinenia účastníka konania. Dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca, a to potvrdenie JUDr. L. Á., súdneho exekútora ako i JUDr. L. K., súdneho exekútora, boli vydané po vydaní dodatočného platobného výmeru zo dňa 7. októbra 2010, a teda preukazujú nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo a majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia. Z uvedených potvrdení malo vyplývať, že došlo k reálnemu poskytnutiu služieb JUDr. P. B., PhD. v rámci služieb poskytovaných spoločnosťou R. s.r.o. Za ďalšie dôležité dôkazy preukazujúce odôvodnenosť návrhu na obnovu konania označil žalobca zápisnice o miestnom zisťovaní Daňového úradu Bratislava I, Bratislava III, obe zo dňa 6. decembra 2010 a DÚ Senica zo dňa 8. decembra 2010,

z ktorých taktiež vyplýva osobné poskytnutie služieb JUDr. P. B.. Žalobca upozornil aj na dôkazy preukazujúce odôvodnenosť žiadosti o obnovu v podanom odvolaní voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou, ktorými sa daňový úrad vôbec nezaoberal. Žalobca zastával názor, že tieto dôkazy je potrebné pri obnove konania zohľadniť, pretože podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. bol dodatočný platobný výmer Daňového úradu Moldava nad Bodvou vydaný na základe dôkazov, ktoré sa ukázali bez bližšej špecifikácie ako nepravdivé.

Daňový úrad Moldava nad Bodvou rozhodnutím č. 711/230/1701/11/Kov zo dňa 1. februára 2011 zamietol žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20531/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2008. Uvedené rozhodnutie daňového úradu bolo na základe odvolania žalobcu rozhodnutím žalovaného č. I/223/10261-53802/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011 potvrdené. Predmetné rozhodnutie bolo predmetom preskúmovacieho konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel po preskúmaní spisového materiálu, ktorého obsah tvorí aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd v prvom rade považoval za potrebné, vysporiadať sa s námietkou žalobcu vznesenou v odvolaní, ohľadne nedoručenia písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 13. septembra 2011, čím malo podľa žalobcu dôjsť k porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov v súdnom procese, čo mohlo mať vplyv na konečný výsledok rozhodnutia súdu. V zmysle ust. § 250e O.s.p., pokiaľ nedôjde k vybaveniu žaloby spôsobom uvedeným v § 250d ods. 2 a 3 (súd vec postúpi príslušnému súdu, alebo konanie zastaví), doručí súd žalovanému rovnopis žaloby. Predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril v lehote, ktorú zároveň určí. V tomto kontexte je nutné zdôrazniť, že na prípravu pojednávania ako i na vedenie pojednávania sa primerane vzťahujú ust. § 114 až 119 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. Za povšimnutie stojí druhá veta vyššie citovaného ustanovenia, podľa ktorej predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril, z ktorej je zrejmé, že vyjadrenie žalovaného k obsahu žaloby je najmä právom žalovaného, nie jeho povinnosťou. Ide totiž o dispozičný úkon účastníka

konania v rámci prípravy pojednávania v danej veci. Pokiaľ sa však žalovaný k obsahu žaloby písomne vyjadril, je povinnosťou krajského súdu okrem doručenia vyjadrenia odporcu (ust. § 114 ods. 2 posledná veta O.s.p. sa aplikuje primerane) pred otvorením pojednávania oboznámiť účastníkov konania, okrem iného, aj s obsahom písomného vyjadrenia žalovaného. Vyjadrenie k žalobe je súčasťou prípravy pojednávania, ktorej výsledky je predseda senátu povinný oznámiť na jeho začiatku. Zo zápisnice z pojednávania konaného na Krajskom súde v Košiciach dňa 9. novembra 2011 (č.l. 198 spisu), jednoznačne vyplýva splnenie si tejto zákonnej povinnosti predsedom senátu, ktorý oboznámil prítomných účastníkov konania s obsahom žaloby, ako aj s vyjadrením žalovaného. Žalobca teda s vyjadrením žalovaného oboznámený bol, a preto nemožno súhlasiť s názorom, že nedoručenie písomného vyjadrenia žalovaného je také porušenie jeho práv, ktoré by malo vplyv na výsledok rozhodnutia krajského súdu, tak ako sa domnieva žalobca. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať na charakter správneho súdnictva (na rozdiel od všeobecného), kde sa v rámci preskúmania rozhodnutí správnych orgánov súdov v zásade dokazovanie nevykonáva a pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania preskúmaného rozhodnutia. Na zdôraznenie charakteru vyjadrenia žalovaného k obsahu žaloby v rámci správneho súdnictva, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 78/1999, z ktorého vyplýva, že „*vyjadrenie žalovaného k obsahu žaloby podanej v správnom súdnictve v zmysle ust. § 250e Občianskeho súdneho poriadku je treba považovať za dispozičný úkon účastníka konania v rámci prípravy pojednávania v danej veci. Nariadenie žalovanému, aby sa vyjadril k obsahu žaloby podanej v správnom súdnictve, však nemožno považovať za vykonanie dôkazu súdom, ku ktorému by sa mal navrhovateľ právo vyjadriť podľa ust. § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*“. Okrem iného z rozhodnutia vyplýva záver o tom, že písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe podanej v správnom súdnictve nesmeruje k preukázaniu tých skutočností, ktoré sú podľa názoru súdu sporné (a ktoré by preto mali byť objasnené vykonaním alebo zopakovaním dôkazov), ale len k tvrdeniu žalobcu, prečo (podľa jeho názoru) došlo k porušeniu zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Z vyššie uvedeného dôvodu vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu za právne bezvýznamnú.

Najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, dostatočne jasný a zrozumiteľne zdôvodnený, na ktorého odôvodnenie v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. plne poukazuje stotožniac sa pritom s jeho závermi.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí v daňovom konaní. Procesná úprava obsiahnutá v ust. § 51 a § 52 zák. č. 511/1992 Zb., rozčleňuje konanie o návrhu na obnovu konania na dve časti. Pri obnove konania sa rozoznávajú dve štádiá konania:

- 1) konanie o povolení alebo nariadení obnovy, v ktorom sa rozhoduje **iba** o prípustnosti obnovy; príslušný orgán **nepreskúmava** meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania,
- 2) nové konanie, v ktorom sa znova prejedná a znova rozhodne vec, o ktorej sa už v pôvodnom konaní rozhodlo.

V predmetnej právnej veci sa jedná o prvé štádium obnovy konania, teda rozhodovanie o existencii alebo neexistencii dôvodov obnovy konania a nie o priame vyhodnotenie reálneho vplyvu predložených dôkazov na meritum veci, pretože by mohlo ísť o prejudikovanie rozhodnutia v obnovenom konaní, ku ktorému ako takému ešte neprišlo. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či napríklad novopredložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Konanie o návrhu na obnovu konania žalobcu bolo v jeho prvej časti ukončené rozhodnutím o zamietnutí návrhu na obnovu konania bez toho, aby sa správny orgán zaoberal meritom veci ako takej. Z uvedeného následne vyplýva záver o tom, že krajský súd tým, že sa vôbec nezaoberal žalobnými námietkami týkajúcimi sa daňového konania, pričom však svoj postup aj náležite odôvodnil, postupoval v súlade so zákonom, nakoľko predmetom prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie daňového úradu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Nemožno sa preto ani stotožniť s názorom žalobcu, že žaloba bola podaná ako komplex od prvopočiatku sporu t.j. dňom začatia daňovej kontroly až po súčasnosť a teda materiál mal byť skúmaný ako celok vo vzájomných súvislostiach.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Krajský súd sa z pohľadu vyššie citovaného ustanovenia, v rozsahu žalobných dôvodov zaoberal otázkou, či zamietnutie návrhu na obnovu konania žalovaný dostatočne jasne a zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí zdôvodnil, či malo jeho rozhodnutie oporu v zákone a či mali žalobcom predložené a v návrhu na obnovu konania uvedené dôkazy nejaký vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je predmetom prieskumu, tak ako sa domnieva žalobca a dospel k nasledovným zisteniam, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že pre povolenie obnovy konania musia byť kumulatívne splnené tri podmienky:

- novosť skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo,
- možnosť ich podstatného vplyvu na výrok rozhodnutia
- nemožnosť ich uplatnenia v konaní bez zavinenia účastníka konania.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že neboli splnené žiadne z vyššie uvedených podmienok. Odvolací súd hodnotiac záver krajského súdu o charaktere zápisníc z miestnych zisťovaní vykonaných daňovými úradmi a ich nemožnosti hodnotiť ich ako skutočností alebo dôkazy, pretože sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie v spojení s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý poukazoval na pasivitu daňového úradu, keď v roku 2008 neurobil nič a v roku 2009 dožiadal Daňové úrady BA I, BA III. a Senica, čím sa cíti byť ukrátený na svojich právach a neexistencia dôkazov mala podľa jeho názoru podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného – vyhodnotil žalobcovu odvoláciu námietku ako právne bezvýznamnú. Vo vzťahu k samotnej daňovej kontrole nemajú totiž uvedené dôkazy relevanciu vzhľadom na to, že sa jednalo o iné zdaňovacie obdobie iného roku. Okrem iného považuje odvolací súd za potrebné dať žalobcovi do pozornosti, že počas celého daňového konania mal možnosť využívať svoje procesné práva a v konaní vystupovať aktívne.

Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať s predloženými dôkazmi z pohľadu, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., keďže žalobca s ohľadom na citované

ustanovenie dôkazy, ktoré by preukazovali uvedené nevymedzil ani bližšie nekonkretizoval. V takom prípade nie je skutočne možné posúdiť, konkrétne aké dôkazy – ktoré sú nepravdivé resp. boli dosiahnuté trestným činom – boli základom pre právne závery správneho orgánu a podkladom pre vydanie rozhodnutia.

V súvislosti s odvolacími námietkami, ktoré žalobca doplnil v podaniach označených ako doplnok odvolania doručený odvolaciemu súdu dňa 23. februára 2012, doplnok k odvolaniu č. 2 doručený odvolaciemu súdu dňa 28. augusta 2012 a doplnok č. 3 k odvolaniu doručený odvolaciemu súdu dňa 22. novembra 2012, odvolací súd konštatuje, že na uvedené podania nemôže prihliadať, nakoľko pri uplatnení koncentračnej zásady, na základe ktorej je krajský súd ako súd prvého stupňa viazaný rozsahom žalobných námietok, je i súd odvolací viazaný rozsahom odvolacích námietok, ktoré majú svoj základ a vyvstávajú z rozsahu tých žalobných. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ by sa *s uvedenými novými dôkazmi predloženými v odvolacom konaní* zaoberal, odňal by tým žalobcovi možnosť účinne sa voči záverom odvolacieho súdu brániť riadnym opravným prostriedkom. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že v doplnkoch k odvolaniu sa jedná o také dôkazy, ktoré odôvodňujú obnovu daňového konania podľa zák. č. 511/1992 Zb. mal podľa názoru odvolacieho súdu postupovať v súlade s ust. § 51 a nasl. zák. č. 511/1992 Zb.

Skutočnosť, že žalobca až v doplnkoch odvolania proti prvostupňovému rozsudku v rámci odvolacieho konania označil dôkazy, o ktorých sa domnieval, že odôvodňujú obnovu daňového konania, odvolací súd nemohol vyhodnotiť v jeho prospech. V prípade produkovania *nových dôkazov, ktoré neuplatnil v rámci preskúmaného konania pred správnymi orgánmi*, bolo vecou žalobcu využiť zákonný postup v zmysle zákona č. 511/1992 Zb.

Záverom odvolací súd, ohľadne žalobcovej námietky o nesprávnosti doručovania, poukazuje na to, že za stavu, že daňový úrad prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu o pripustenie obnovy konania, nesprávne doručoval JUDr. P. B., splnomocnenému zástupcovi v daňovom konaní – ktorému plnomocenstvo zaniklo právoplatnosťou rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20531/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 dňa 11. novembra 2010 – nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu účinne sa procesne brániť. Proti rozhodnutiu Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 1. februára 2011, č. 711/230/1701/11/Kov, bolo totiž v zákonnej lehote podané odvolanie, podpísané konateľkou spoločnosti žalobcu, na základe, ktorého bolo vyššie uvedené

rozhodnutie v rozsahu odvolania preskúmané a následne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky svoje rozhodnutie č. I/223/10261-53802/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011 doručovalo správne na adresu sídla spoločnosti.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. februára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Jozef Hargaš, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská